

RECENSIE

OM TE JANKEN ZO MOOI ELKE VIERVEIJZER

★★★★☆ KLEINKUNST

5 OKTOBER 2016 - VERKADEFABRIEK, DEN BOSCH - SPEELLIJST

DE MOOIE, ZACHTE KANT VAN MAARTEN VAN ROOZENDAAL

Door Dick Zijp gepubliceerd 6 oktober 2016

Elke Verveijzer, in 2014 afgestudeerd aan de Koningstheateracademie in Den Bosch en in 2015 finalist op het Amsterdams Kleinkunst Festival, zingt in *Om te janken zo mooi* de mooiste liedjes van Maarten van Roozendaal. Een gewaagde keuze voor een debuutprogramma, want zanger en cabaretier Maarten van Van Roozendaal (overleden in 2013) heeft in de kleinkunstwereld een bijna heilige status.

Verspreid over het toneel liggen alle teksten die Verveijzer in de voorstelling ten gehore brengt. Als zij een liedje zingt en we vinden het zo mooi dat we de tekst willen hebben, moeten we gewoon roepen, zegt ze aan het begin van de voorstelling. Dat gebeurt ook echt – het grootste deel van de teksten werd tijdens de première-avond inderdaad uitgedeeld. Het is een mooie ingreep, die Verveijzer niet alleen in staat stelt om soepel contact te maken met het publiek, maar bovendien benadrukt dat zij in *Om te janken zo mooi* vooral haar liefde voor het werk van Maarten van Roozendaal wil overdragen aan het publiek.

Dat blijkt ook uit de manier waarop Verveijzer de liedjes brengt. Behalve in de finale, waarin ze voluit gaat in haar uitvoering van *Mooi* en *Red mij niet*, stelt ze zich enigszins bescheiden op: ze houdt haar uitvoeringen klein en komt niet met gewaagde interpretaties of bewerkingen. In haar interpretaties zoekt ze vooral de mooie, zachte kant van het werk van Maarten van Roozendaal op.

Dit is tegelijkertijd de kracht en de zwakte van de voorstelling. De kracht, omdat Verveijzer de liedjes, door subtiele verschillen in intonatie en interpretatie, echt een eigen kleur geeft. Het simpele feit dat zij een vrouw van eind twintig is helpt daarbij: ze heeft een heel andere stem dan Van Roozendaal en daarmee krijgen de liedjes als vanzelf een ander geluid. Zo wordt haar voorstelling nergens een Maarten van Roozendaal-imitatie.

Daar staat tegenover dat we in haar interpretaties vaak wel de rauwheid en de lange uithalen van Maarten van Roozendaal missen. Verveijzers interpretaties zijn soms wat vlak. Dat komt vooral doordat Verveijzers persoonlijkheid in haar interpretaties wat op de achtergrond blijft – dat is jammer, want een sterker persoonlijke inbreng had haar uitvoeringen intrigerender kunnen maken. Ook voert ze een aantal liedjes wel erg traag uit, waardoor de spanning wegsijpelt. Dat gebeurt vooral wanneer Verveijzer zichzelf begeleidt op de gitaar, zoals bij *Doden met verlofen* en *Olielamp*.

Toch is dit al met al een knap debuutprogramma. Dat Verveijzer wat voorzichtig is in haar uitvoering en interpretatie, kunnen we haar uiteindelijk wel vergeven. Het repertoire van Maarten van Roozendaal is zeker niet het makkelijkste om uit te voeren en Verveijzer houdt zich in het grootste deel van de voorstelling prima staande. Bij het merendeel van die liedjes wordt ze bovendien uitstekend begeleid door pianist Michiel Wetzter, die bij sommige nummers een mooie tweede stem zingt.

Foto: Jaap Reedijk

ELDERS

Nog geen andere recensies

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELLEN

- [De Gemene Deler](#)
- [Om Maarten](#)

TAGS

[Elke Verveijzer](#), [Maarten van Roozendaal](#), [Michiel Wetzter](#)